

Запитанъ отъ приятеля си въ Русе, Ив. Д. Ваклидовъ, какво мисли върху българското национално духовенство, Селимински развива идеитъ си съ огледъ къмъ полемиката, която се води тогава между Драганъ Цанковъ и Г. Раковски, единиятъ имайки на разположение в. България, другиятъ в. Дунавски лебедъ. Той мисли: „Народната воля има такава сила, щото поваля всичко, каквото ѝ се изпрѣчи, тѣй като и самъ Богъ ѝ помага. Викъ народенъ, гнѣвъ господенъ! Настоящото ни искане за независима родна духовна управа е общонародна идея, народна воля, повикъ на цѣлия народъ... Султанското правителство и европейската дипломация вече обмислятъ въпроса. Нека да не се обезсърдчаваме, а да настояваме за него, и непрѣменно ще го спечелимъ, защото това е общо желание на народа ни“. Нѣкои биха помислили, че спорътъ между Цанкова, привърженикъ на католишката уния, и Раковски, поклонникъ на непоколебима вѣрность къмъ прадѣдната вѣра (— при условие, че оставаме непримирими къмъ Фенеръ), означава нѣкакво опасно раздвоение на народнитѣ сили. Но така въ действителность не е. Цанковъ и Раковски „сж съгласни помежду си по същество и се различаватъ само въ начина“. Тѣхното сътрудничество за всестранното освѣтление на въпроса е само полезно и народътъ ни нѣма какво да губи. Все пакъ Селимински стои по-близу въ схващанията си до Раковски, щомъ осжда новитѣ религиозни течения всрѣдъ народа, униатството и протестанството, дошли да увеличатъ досегашнитѣ четири изповѣдания въ България: православие, латинство, павликянство и мохамеданство. Не е желателно да се цепи народътъ ни на шестъ вѣрски групи, които ще воюватъ помежду си и ще нанесатъ смъртоносенъ ударъ на спечеленото единство, ако не ускорятъ унищожението на народа ни. Нито помирение съ „подлитѣ фанариоти“, нито пкъ присъединение къмъ Римъ, или възприемане на протестанството, е днесъ и изобщо полезно за насъ. Всѣкакви догматични спорове сж пакостни, и едничкото, на което трѣбва да държимъ, е: привързаность къмъ народность, народно единство, роденъ езикъ и независима черква за българския народъ, който брой 6 милиона души, заема срѣдището на европейска Турция и е годенъ за всѣки човѣшки напредкъ. „Докато нашиятъ народъ не се е още достатъчно